

Thăng **bom**

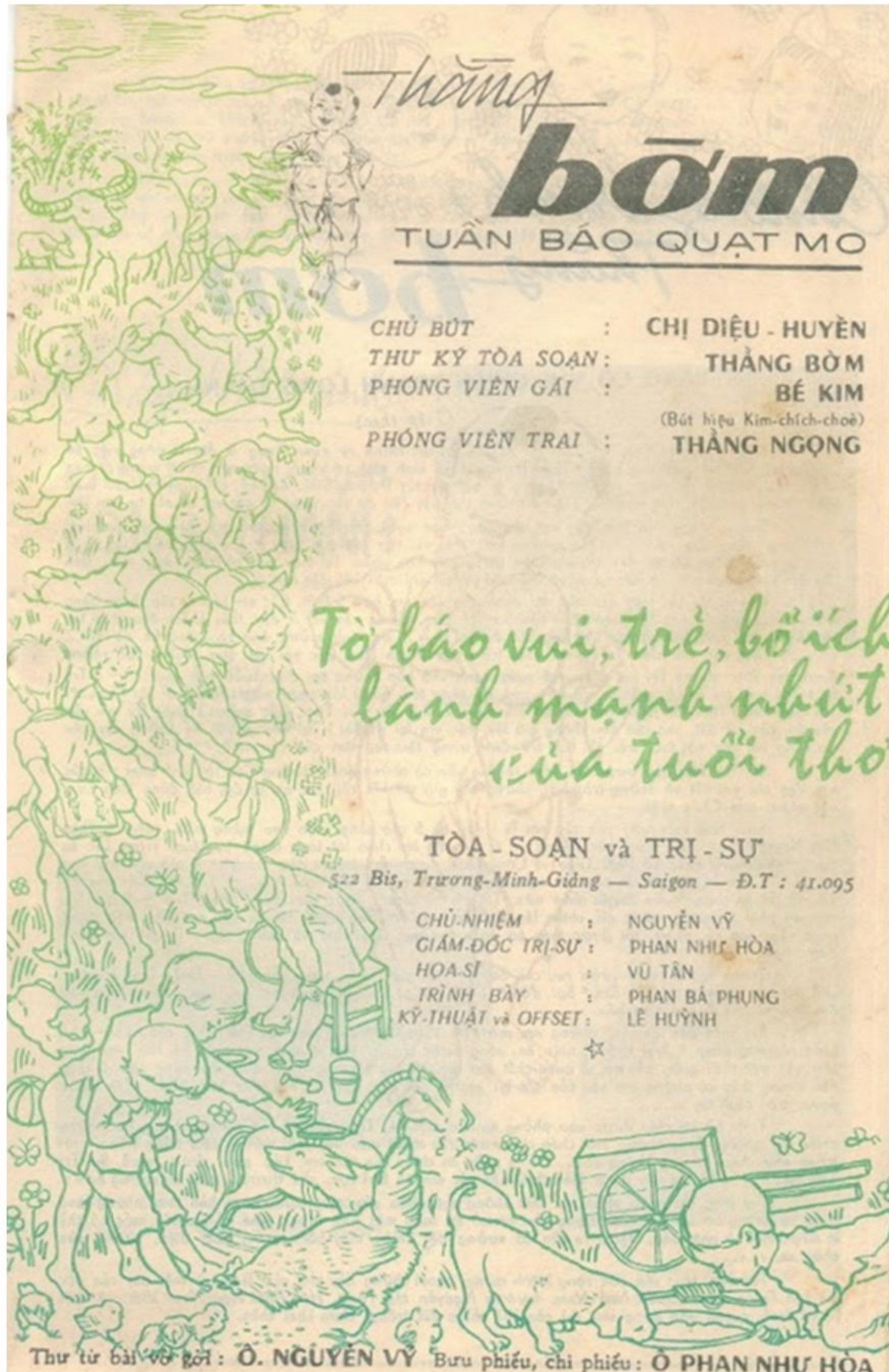
TUẦN BÁO
HƯỚNG DẪN
GIÁO DỤC
THIẾU NHI
VIỆT-NAM

10

Chủ nhiệm : Nguyễn - Vỹ

Tuần lễ từ 9 đến 15-5-70

Thương

bom

TUẦN BÁO QUẠT MƠ

CHỦ BÚT : CHỊ DIỆU - HUYỀN
THƯ KÝ TÒA SOẠN : THẮNG BƠM
PHÓNG VIÊN GÁI : BÉ KIM
(Bút hiệu Kim-chích-choè)
PHÓNG VIÊN TRAI : THẮNG NGỌNG

*Tò báo vui, trẻ, bỡ ngỡ
lành mạnh nhất
của tuổi thơ*

TÒA - SOẠN và TRỊ - SỰ

522 Bis, Trương-Minh-Giảng — Saigon — Đ.T : 41.095

CHỦ-NHIỆM : NGUYỄN VỸ
GIÁM-ĐỐC TRỊ-SỰ : PHAN NHƯ HÒA
HOA-SĨ : VŨ TÂN
TRÌNH BÀY : PHAN BÁ PHỤNG
KỸ-THUẬT và OFFSET : LÊ HUỖNH

Thư từ bài vở gởi : Ô. NGUYỄN VỸ Bưu phiếu, chi phiếu : Ô PHAN NHƯ HÒA

Chương trình Thăng bōm

LÀNG CÔ NHI CHIẾN TRANH LONG THÀNH

(Tiếp theo)

Cũng theo lời Thầy Trí Tâm thì nguồn lợi tức chính và quan trọng ở đây là công việc ăn lột, phát hành tờ nội san, “Suối Tình Thương” và kinh sách, mà mỗi ngày các ni cô mang đi bán khắp nơi, lấy tiền lời nuôi cô nhi. Kể đến là bột gạo lứt Trường Sinh, đậu hủ, chiếu nylon, sơn mài đèn chong làm bằng lon sữa bò. Tất cả những thứ này đều do các ni sư và các em cô nhi tự làm lấy.

Sau giờ học văn hóa, các em đều được học nghề như hội họa, sơn mài, làm bột gạo lứt, dệt chiếu nylon, sửa máy móc như máy xe hơi, may vá, thợ in v.v... tùy ở khả năng và sự lựa chọn của các em. Chúng tôi có đến thăm phòng trưng bày họa phẩm thì thấy một số tranh sơn mài, sơn dầu rất khéo, nhưng là do các sư ni vẽ chứ các em thì chỉ mới bắt đầu học.

Chúng tôi tới một căn nhà dài dành cho các em hơn 5 tuổi. Các em kéo ra sắp thành hàng chấp tay xá chào chúng tôi theo lệnh của Sư Trí Tâm. Tất cả các em ở đây, thấy khách đều chấp tay xá dù lớn hay nhỏ. Và các em hát lời chào mừng: — “...Con kính mừng ông bà... ông bà đã đến... v.v...”. Tiếp, các em hát “Trả lại tuổi trẻ” của Phạm Duy. Các em hát như những con nòng được dạy nói, nhưng lời ca ngày một xoáy mạnh vào hồn nhưn âm điệu buồn não ruột... — “Trả lại tuổi trẻ mệnh mỏng... dù bươm rơi, dù súng tới, hồng lửa ngời vượt lửa khói lên khơi...”. Tôi gần muốn khóc khi nghe các em hát mà mắt cứ nhìn Sư Trí Tâm. Các em ơi! Tuổi trẻ em vẫn còn đó, còn rất dài, sao các em không giữ lấy, các em lại đi đòi! Tại sao người ta không dạy các em sống vui đùa với tuổi trẻ, khi tuổi trẻ đang trong tầm tay nắm của các em?

Sư Trí Tâm bảo trước kia thỉnh thoảng vẫn có những đoàn Hướng Đạo tới sinh hoạt với các em, dạy các em hát và những trò chơi, nhưng bây giờ thì hết rồi, các em tự dạy hát, đóng kịch v.v... với nhau, mỗi Chúa nhật.

Sinh hoạt mỗi ngày của các em là: dậy từ 5 giờ sáng, dọn dẹp mừng mền, niệm “Thập Nhị Nguyên”, tập thể thao, súc miệng — 6 giờ 40 ăn cháo lứt loãng trong im lặng. Trong lúc ăn được nghe thuyết pháp về Phật Giáo và Công Giáo do chính các em đảm trách — 9 giờ vào lớp học — 11 giờ tắm — 12 giờ ăn cơm và nghe thuyết pháp — 13 giờ nghỉ trưa, — 14 giờ 30 đi học — 17 giờ 30 ăn cháo, nghe thuyết pháp nữa. Tối có thể các em được xem chiếu bóng, Tivi — 8 giờ 30, các em phải tự giặt mùng giũ chiếu lấy, dù nhỏ hay lớn. Ban ngày, tất cả các em đều mặc đồng phục vàng như các ni sư, tối được thay áo quần thường. Chủ nhật và những ngày lễ các em cũng được nghỉ.

Trong lúc đi thăm vườn rau cải, Sư Trí Tâm giới thiệu với chúng tôi “Đoàn Giải Thoát” gần 80 em, nguyên thủy là dân “bụi đời” phạm pháp, bị cảnh sát Vũng Tàu câu lưu và gửi vào đây thay vì cho đi trại giáo hóa.

Khi mới đến đây, có những em mới 14, 15 tuổi đã ghiên ma túy khá nặng, các ni sư chữa bằng phương pháp “Trai tịnh”, nhịn ăn, uống nước chanh, tắm ít nhất một ngày ba lần. Áp dụng như vậy một thời gian, các em sẽ quên chất ma túy. Vì các em mặc quần đùi, sắp hàng chờ đi tắm, nên chúng thấy có những em vẫn còn sót lại những nét của dân vỉa hè, như xăm hình, chờ trước ngực, trên cánh tay v.v...v...

Tình cờ tôi chui được vào phòng ăn của một xá. Trên chiếc băng dài sắp hàng hai những chiếc đĩa nhôm, đựng chừng một chén cháo, trên rắc muối mè, hay một thứ gì đặc, trắng trắng, mới trông như cháo, nhưng không phải. Đó là phần ăn chiều của các em. Lúc phái đoàn ra về, Sư Trí Tâm bảo: — “Vì lúc này đang kiến thiết nên các em ăn hơi cực, chứ trước kia thì ăn sướng hơn”.

Tuy làng chỉ nhận phẩm vật chứ không nhận tiền cứu giúp của các vị hảo tâm, nhưng làng cũng có những cơ sở khá quan trọng như cơ sở ăn lột, một nhà in với khá nhiều máy móc có thể in được một tờ nhật báo. Ngoài ra còn có xưởng dệt chiếu, máy bơm nước, phát điện, xưởng sửa chữa xe, v.v...v...

Tuy vậy, làng vẫn còn rộng mênh mông, ngoài những dãy nhà của làng và mây dầy của độc giả báo *Trắng Đen*, *Đuốc Nhà Nam*, *Trường Nguyễn Bá Tông*, *Hội Phật Học Nam Việt*, và một bà vô danh, quyền góp dựng lên, thì còn khá nhiều đất trống, chưa khai khẩn.

Có một điều tôi nhận thấy rất rõ là các em ở đây không có vẻ quyến luyến mỗi khi có khách tới thăm, mà ngược lại, các em có thái độ hầu như lạnh nhạt, thờ ơ. Có những em từ chối sự âu yếm, ôm bồng của khách, không như ở Cô nhi viện Diệu Quang. Còn những em lớn thì hỏi gì cũng chỉ chấp tay xá chứ không nói — Nhưng các ni sư ở đây lại rất xả giao, niềm nở, kể cả những ni bản trong cái quán trước cổng Làng Cô Nhi.

Khắp cùng trong làng, đâu đâu cũng có dựng những tấm bảng kẻ chữ như : « Chúng con đoàn cô nhi vô tội, xin ai đừng nổi giết chúng con ! » — « Đoàn chim non » « Young birds flock » — « Váng các ni sư một ngày chúng con sẽ chết đói » v...v... còn nhiều lắm. Hầu hết các tấm bảng đều có chữ tiếng Mỹ. Và một tấm đề : « Nói tiếng Mỹ không phải thân Mỹ

Dây Hình ảnh

LÀNG CÔ - NHI LONG - THÀNH

(tiếp theo)

GIỜ TẮM, SAU NHỮNG GIỜ HỌC TẬP

MỘT SỐ CÁC EM ĐANG TẮM, MỘT SỐ KHÁC CHỜ ĐẾN PHIÊN MÌNH .

MÁY NƯỚC ĐỦ CUNG CẤP CHO CẢ LÀNG .

Tuy rằng Làng vẫn có những khuyết điểm, nhưng không ai có thể phủ nhận cái thiện chí đáng quý của quý vị sư, ni, đem sức mình ra phục vụ cho đám trẻ bạc phước. Nuôi hơn 2.000 trẻ em cùng một lúc với mỗi ngày tốn 12 bao gạo, 60.000đ tiền chợ — đủ ăn chay — đâu phải là chuyện dễ ! Và hàng ngày Làng vẫn mở rộng tay đón nhận những đứa cơ mới.

Như lần trước, phái đoàn kỳ nào cũng mang theo một ít sách báo nhi đồng tặng các em. Riêng ông Hải, đem biếu một cái magnétophone hư để các em thực tập sửa chữa. Phái đoàn từ giả Làng lúc 6 giờ chiều trong niềm vui lẫn lộn nỗi buồn.

Thứ Bảy 25 - 4 - 1970

PHAN THỊ THU MAI

CÁC EM Ở ĐOÀN "GIẢI THOÁT"

CÁC EM Ở ĐOÀN "BỤI ĐỜI"
(CỰU CAO BÔI VÀ HIPPI VŨNG-TÀU) MUỐN CHỤP
HÌNH KỶ-NIỆM VỚI BÁC VỸ.

MỘT SỐ CÁC EM ĐANG ĂN KEM (KEM
RẤT NGON) DO CHÍNH CÁC EM
SẢN XUẤT.

ĂN KEM XONG, HÁT BÀI SABBAT
CỦA CƠ-ĐỐC PHỤC-LÂM.

PHÁI-ĐOÀN THẲNG BỜM TRƯ
CÔNG LÀNG CÔ-NHI.

Thăng
bôm

CÁC EM TÌM HIỂU

3

2

1

4

5

1. Xứ nào thu hút nhiều khách du lịch nhất ?

- ☆ Nước Ý. Kế đó là nước Pháp. Hằng năm, lợi tức nhờ khách du lịch đem lại cho nước Pháp lên hơn một tỷ quạn (khoảng 20 tỷ đồng bạc) !

2. Ai sáng chế ra cặp mắt kiếng ?

- ☆ Nguyên tắc dùng thấu kính để sửa chữa mắt bị viễn hoặc cận thị đã có từ năm 1280. Sau đó một người Ý, tên Salvino Degli Armati bày ra cách gắn vỏ gọng. Lúc ấy người ta kẹp cặp mắt kiếng lên mũi (thế kỷ 14). Chỉ độ một vài thế kỷ nay, người ta mới mang nó nơi vành tai.

3. Ai sáng chế ra « margarine » ?

- ☆ Vì các chất béo để lâu ngày có mùi hôi (chẳng hạn bơ, mỡ...) nên Hoàng Đế Nã Phá Luân Đế Tam kêu gọi các nhà thông thái tìm cách giải quyết vấn đề đó. Một dược sĩ Pháp, Mège Mouriès, đề nghị một thứ chất béo làm bằng mỡ bò, có đặc tính để lâu không đổi mùi. Ngày nay, người ta chế tạo margarine bằng cách đánh lẫn lộn 16% nước (hoặc sữa) với 84% dầu (dầu dừa, dầu phộng, dầu hành v...v...)

4. Ai phát minh ra đồng hồ ?

- ☆ Loại đồng hồ chạy bằng giấy thiều có từ thế kỷ 15. Trước đó, người ta dùng bình cát chảy để tính giờ, hoặc đốt đèn (sáp chẳng hạn) để coi hao bao nhiêu thì tính là mấy giờ hoặc vài phương thức thô sơ khác.

5. Ai phát minh ra máy đánh chữ và máy tính ?

- ☆ Kiểu máy đánh chữ đầu tiên được thực hiện là của một người Mỹ, William A. Burt, vào năm 1828. Nhưng nó có một yếu điểm là đánh thành chữ chậm hơn ta viết tay. Còn máy tính thiết sự đầu tiên là Blaise Pascal sáng chế vào năm 1642, lúc ông mới mười chín tuổi. Pascal là một nhà toán học đại tài của Pháp.

☆ ANH HAI CẠI LẠY ☆

GU'ONG

THIẾU-NIÊN VIỆT-NAM ANH HÙNG

THIẾU-NHI

PHÙ-ĐỒNG

ĐẸP GIẶC, CỨU NƯỚC
Đệ nhất Anh Hùng

Bờm tui xin nói trước để các Bạn của Bờm biết chuyện « Phù Đồng Thiên Vương có ghi lại rõ ràng trong các Sử Sách Việt Nam. Tuy nhiên một vài quyển, như « Việt Nam Sử lược » của Cụ Trần-Trọng-Kim phê bình rằng: « Chuyện đó không lẽ tin làm sự thực được. Họa chăng đời bây giờ có người tướng giỏi, đánh được giặc, về sau người ta nhớ ơn làm đền thờ thì hợp lẽ hơn. Hiện giờ có đền thờ ở làng Giồng là làng Phù Đồng... »

Nghĩa là cụ Trần-Trọng-Kim chép Sử, có chép chuyện Phù Đồng Thiên Vương, nhưng cụ không tin rằng anh hùng Phù Đồng quả thật là một thiếu nhi, mà là một ông Tướng lớn.

Bờm tui đọc Lịch Sử Việt Nam về đời Hồng Bàng, đọc thật kỹ chuyện « Phù Đồng Thiên Vương » trong các sách, và nhất định không chấp nhận Cụ Trần-Trọng-Kim nói đúng. Tui quả quyết tin rằng thiếu nhi Phù Đồng là Đệ Nhất Anh Hùng của Việt Nam. Vị Anh hùng đầu tiên trong Lịch Sử Việt Nam, đánh đuổi giặc xâm lăng Tàu, cứu Việt Nam độc lập, tự do, khỏi nô lệ Tàu.

Đây, tui tra cứu theo « VIỆT-NAM SỬ LƯỢC » của Trần-Trọng-Kim, và « NAM HẢI DỊ NHÂN LIỆT TRUYỆN » của Phan Kế Bính, và kể lại lịch sử Phù Đồng Thiên Vương để tui mình cùng nghe nhá !

Trở về nguồn gốc Dân Tộc Sứ Việt Nam xa tít mù của thời đại Hồng Bàng, dưới đời Vua Hùng Vương thứ 6, lần đầu tiên nước ta bị giặc Ân bên Tàu hùng hồ kéo qua xâm lăng biên giới. Bởi nước ta lúc bấy giờ còn bé nhỏ, lãnh thổ chưa rộng lớn, dân số chưa đông, quân đội chưa hùng cường, cho nên Vua Hùng Vương thứ 6 hoảng sợ không biết lấy sức đâu mà địch nổi quân hung tàn phương Bắc.

Một cụ già, cao lớn, mặt mũi to, râu bạc râu trắng dài phất phơ, tâu với Vua :

— Trong nước Văn Lang ta, không lẽ không có được một bậc kỳ tài ra phò Vua giúp Nước hay sao ? Bệ Hạ hãy cho Sứ giả đi tìm thế nào cũng có !

Vua Hùng Vương Đế Lục, nghe lời ông cụ, liền sai các quan đi khắp nước Văn Lang kêu gọi người kỳ tài ra cầm quân cứu Quốc. Quả nhiên, sứ quan đến Huyện Võ Ninh (nay đổi tên là Huyện Võ Giàng, tỉnh Bắc Ninh), nghe đồn ở làng Phù Đổng có một trang thiếu niên kỳ tài tinh nguyện ra đánh giặc.

Chàng là con trai độc nhất của một ông già trên 60 tuổi. Từ lúc sơ sanh đến 3 tuổi, bé không biết nói. Và cũng vì đứa bé bị tật câm, nên cha mẹ không muốn đặt tên. Người trong Huyện cũng chỉ gọi là « thằng bé Phù Đổng » mà thôi. Bé không nói, không cười, nhưng ăn nhiều, chóng lớn một cách phi thường, đến nỗi nhà chật không ở được. Cha mẹ chàng phải làm một căn nhà to lợp bằng cọ lau để riêng cho chàng.

Khi sứ giả của Vua Hùng Vương Đế Lục đến làng Phù Đổng thì bé đã được 6 tuổi nhưng cao lớn lạ lùng, khác hẳn tất cả những trẻ thiếu nhi phàm thường. Thật ra, đến Huyện Võ Ninh nghe đồn đứa bé Phù Đổng lạ đời, sứ giả của Vua, tìm tới để coi cho biết một hiện tượng hi hữu. Không ngờ khi trông thấy người của Vua đến, bé Phù Đổng đứng dậy đồng dục nói:

— Sứ giả mau mau trở về Kinh đô, tâu với Hoàng thượng cho ta một con thiết mã cao 18 thước, một thanh gươm dài 7 thước, và một nón sắt. Ta sẽ ra trận tiền diệt giặc !

(Ký sau hết)

THẮNG BỜM

NỤ CƯỜI

THĂNG BỒM

✧ Sinh ở đâu ?

Trong một lớp học, cô giáo hỏi một học sinh mới xin học :

— Em sinh ở đâu ?

Em học sinh lặng thinh.

— Em sinh ngoài Bắc hả ?

Em học sinh lắc đầu.

— Hay em sinh ở Miền Nam này ? Hay ngoài Trung ?

Vẫn không thấy trả lời, cô giáo tức quá gắt lên :

— Sao ở đâu em cũng lắc đầu cả vậy. Vậy thì em sinh ở đâu ?

Sợ quá, em mới trả lời :

— Dạ... Dạ... thưa Cô, em sinh ở Từ Dũ ạ.

NGUYỄN THỊ THU THỦY

Thất 10 — Gia-Long

Sống hay Mái ?

Trong giờ Luận, cô giáo thường đọc những bài Luận hay cho học trò nghe để bắt chước, và những bài dở để học sinh phê bình.

Như thường lệ, hôm nay sau khi đọc những đoạn văn hay, cô giáo giới thiệu mấy bài dở. Cô nói :

— Sau đây là bài luận của trò Minh :

... Bỗng một buổi chiều kia, bà Tư được người ta báo tin ông Tư bị xe 10 bánh cán chết. Nghe tin ấy, bà ngã ra bất tỉnh. Thế là từ nay trở đi, bà Tư phải sống cạnh 'Gà mái nuôi con'...

TRẦN MINH THÀNH

Trung-học Tổng-hợp — Banmethuot

● Quá giang.

Ba chàng điên vừa trốn thoát khỏi bệnh viện đeo nhau trên một chiếc xe đạp.

Cảnh sát thấy xe chở ba, liền thôi còi inh ỏi, nhưng ba chàng ta cầm còi chạy và quay lại nói với theo :

— Thôi đi ông nội, lộ điên hả ? Xe người ta chặt như vậy mà còn đòi quá giang sao ?

Cảnh sát : ...

KHƯƠNG TÙNG

Trương-minh-Giang — Saigon

✧ Nước chảy đá mòn.

Thầy đang giảng bài về tục ngữ 'Nước chảy đá mòn', bỗng thấy Tèo đang nói chuyện với bạn bên cạnh.

Thầy kêu :

— Tèo, nước chảy đá mòn nghĩa là gì ?

Tèo hốt hoảng đứng lên lắp bắp :

— Dạ thưa thầy... nước... chảy đá mòn... là... là cục nước đá để lâu, nó chảy tức là mòn ạ.

Thầy : Trời... Giỏi. Zéro.

NGUYỄN THỊ TUYẾT

Trung học Đặc Lộ

✧ An-dương-vương là ai ?

Trong giờ Việt sử, thầy giảng về An-dương-vương. Thấy Công đang giởn, thầy liền hỏi :

— Công, em biết An-dương-vương ở đâu không ?

Công nhanh nhẩu đáp :

— Dạ, An-dương-vương là Thánh Tổ Công binh ở bến binh Ngã Sáu Chợ Lớn ạ.

TRẦN KIM ANH

Phan-sào-Nam Chợ Lớn

✧ Sành ngoại ngữ.

Một du khách ngoại quốc đến viếng Qui-nhơn thuê một căn phòng. Cô thư ký Khách sạn đón tiếp hết sức niềm nở.

Sáng hôm sau, người du khách nói với cô thư ký :

— À quên ! Hôm qua tôi chưa ghi tên vào sổ.

— Không sao, tôi đã ghi rồi. — Cô thư ký đáp.

— Sao cô biết tên tôi ?

— Ô ! Thế mới tôi chớ : Tôi chép theo chữ trên chiếc va-li của ông đó.

— Ủa ! Đâu có tên tôi trên va-li ? Cô ghi sao cho tôi xem.

Cô thư ký mang cuốn sổ đến và du khách đọc :

“ BẢO ĐÀM THẬT DA ”

XUÂN DUYÊN

Bồ Đề — Qui-nhơn

CÁC EM CHƠI

- I. Này nhé, em hãy bảo bạn nghĩ trong bụng thôi, một con số gồm có 3 con số liên tiếp nhau như 123, 234, 345 v.v... Em lại bảo đảo ngược lại như 321, 432 v.v... rồi cộng 2 con số và cho em biết số thành. Thế là trong giây lát em có thể đoán ra con số mà bạn em đã chọn. Thế có thần tình không?

Bây giờ chúng ta thí nghiệm nhé.

Con số bạn chọn là 567. Số này đảo ngược lại là 765. Hai số cộng lại là 1.332. Sau khi biết con số này, em liền cộng với 2 tức là 1334 đoạn em đem trừ đi 200, tức là còn lại 1.134. Em chia 1.134 cho 2. Con số thành là 567 đúng y như con số bạn em đã nghĩ.

- II. Một khu vườn trái cây gồm 49 ô như hình vẽ dưới đây. Ở giữa có 1 cái giếng, và ở 3 địa điểm đánh số 1, 2, 3 có quán uống nước.

Chú Khanh đổ các em nhé!

Các em hãy tìm một con đường bắt đầu đi từ cái giếng ngừng ngoẻo thế nào tùy ý miễn làm sao đi qua khắp 49 ô rồi trở về lại giếng.

Chú ý không được đi qua một ô nào 2 lần và trên đường đi phải ghé uống nước tại các quán theo thứ tự 1, 2, 3.

Rắc rối lắm đó. Nhưng đổ các em giải được thì có thưởng.

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ CHIM ÉN

(số 9)

NGANG : L, TO, P, H, TH, AN, THU, NGHÌ, A, GƯƠM, ONG BÀ, C, ON, HÀO, KHÔNG-TỬ, MA, AN, I.

DỌC : O, ANH, GÀ, THÀNG BỜM, LO, NGỰA, A, THỎ, K, THÍM, HẠ PHỤ, CÒN, N, G, ỚT, NÚI.

GIẢI ĐÁP: EM CÓ GIỎI TÍNH KHÔNG

Các em hãy dùng cây tăm xếp như sau :

10 cây tăm ở trên chỉ đủ sắp chữ chín, $4 + 6 = 9$.

11 cây tăm tiếp theo chỉ đủ sắp chữ Bảy; vậy $5 + 6 = 7$.

Nói về toán thì vô lý nhưng là một trò chơi Trí Khôn, các em phải giàu sáng kiến lắm mới tìm ra được.

IIII + IIIII = CHÍN.

IIII + IIIII = BẢY

CHÚ KHANH

(Tiếp theo)

NGŨ CÔNG tuyệt kiếm

TRUYỆN DÃ SỬ VÕ HIỆP
THIỆU NHI VIỆT NAM,
Ở THỜI HAI BÀ TRƯNG

PHONG SƠN

Năm năm sau... cũng tại ngọn đồi Phụng Vi cạnh thôn Phúc Xuân, vào một đêm tối trời, một trận đánh ác liệt diễn ra giữa tiền quân của Hai Bà Trưng và đoàn quân của tướng Hán Hắc Xa Luân. Đạo tiền quân của Hai Bà Trưng do hai viên tướng trẻ tài bà thống lãnh. Tả tiên phong là Hoàng Mỹ Lệ và hữu tiên phong là nam tướng đẹp trai Lê Thiên Vũ.

Với ý chí diệt thù cứu nước và với sức hăng say của tuổi trẻ, hai người chỉ huy đạo tiền quân, đánh đầu thắng đó. Khởi binh tại Mê Linh, trong vòng hai tháng, hai người đã kéo rốc đạo tiền quân về hướng Bắc, thế mạnh như chẻ tre, đánh dẹp hết mọi đồn trại của quân Hán dọc đường. Nhưng đến khi đụng phải đạo quân của Hắc Xa Luân, hai người phải dừng binh để trù liệu kế hoạch đánh phá. Vì lẽ quân ta trên đường tiến quân, đã gặp nhiều gian nguy, khốn khổ, bị bệnh hoạn, và tổn thất cũng khá nhiều. Trái lại, quân của Hắc Xa Luân từ lâu đóng một chỗ, còn sung sức, được bố trí phòng thủ rất kỹ lưỡng nên quân ta khó lòng đánh thắng được ngay.

Thiên Vũ và Mỹ Lệ hằng đêm phải họp bàn quân cơ, hoạch định chiến thuật tiến đánh. Nhiều lần tung hết lực lượng đánh trận ban đêm nhưng đều bị đẩy lui, có lúc bị phục binh của Hắc Xa Luân đánh bại, tổn thất rất nặng. Nhưng cũng kể từ những trận tấn công ban đêm đó, hai người bỗng phát giác ra rằng, họ thường được sự trợ giúp ngầm ngấm của một đoàn quân bạn. Đoàn quân này

vận toàn đồ đen, bịt mặt bằng vải đen, chỉ chừa đôi mắt. Họ có lối đánh rất nhanh, thoạt biến, thoạt hiện, tấn công bất ngờ vào sau lưng quân địch nên gây rối loạn cho địch không ít và nhiều lần đã cứu cho quân Thiên Vũ khỏi bị thảm bại. Thiên Vũ và Mỹ Lệ cố tâm theo dõi đoàn quân bịt mặt kia là ai nhưng vẫn chưa tìm ra tung tích. Viên tướng chỉ huy đoàn quân đó thì võ nghệ rất siêu quần, so với võ công của hai người cũng ngang ngửa, nhưng lối đánh của viên tướng bịt mặt có phần dũng mãnh kỳ lạ, xuất hiện bất thần và thanh toán kẻ địch rất nhanh và nhất là hấn ra tay tàn sát quân Hán không một chút xót thương, kể cả những tên quân Hán bị thương, đầu hàng. Dường như viên tướng bịt mặt căm thù quân Hán đến tột độ, nhất định không tha mạng cho tên nào.

Một hôm Thiên Vũ và Mỹ Lệ bàn kế hoạch cho một toán nữ binh dưới quyền của Mỹ Lệ giả dạng những cô gái đẹp bán rượu và thức ăn, tìm cách xâm nhập vào bên trong của đồn trại đạo quân của Hắc Xa Luân để thăm dò địa thế những phòng tuyến của quân Hán đóng rải rác quanh ngọn đồi Phụng Vi.

Toán nữ binh đem rượu ngon và thức ăn lạ đến cho bọn quân Hán, dùng lời lẽ ngon ngọt, lời lẽ và hứa sẽ mang rượu thịt đến hằng ngày nên bọn quân Hán không làm khó dễ, bắt bớ để hằng ngày được có rượu thịt ăn uống no say.

Lợi dụng việc này, toán nữ binh được quân Hán cho biết tất cả những ngõ ngách, đồn trại trong vùng đồi Phụng Vi. Toán nữ binh cũng được biết rằng chung quanh chân đồi hiện có tranh mọc

đây, mùa nắng đang thiêu đốt nên có những đám cỏ tranh đã vàng cháy... đêm này đã gọi lên trong óc Lê Thiên Vũ một chiến thuật mới. Chàng bàn với Mỹ Lệ và hai người cho thực hiện ngay. Thiên Vũ ngâm ra lệnh cho quân sĩ đi dẫn cây thông về, nấu ra dầu. Dầu thông rất nhạy cháy, bén lửa. Tất cả dầu thông nấu được chàng cho quân lính chứa sẵn vào những ống thut làm bằng thân tre rỗng. Chàng cũng cho chuẩn bị cung tên, loại tên lửa tầm dầu. Một trận « hỏa công » rất quy mô đã được Thiên Vũ và Mỹ Lệ hoạch định tỉ mỉ trong đầu óc.

Buổi chiều hôm nay, nữ tướng Hoàng Mỹ Lệ đã ra lệnh cho toán nữ binh cải dạng các cô bán rượu, gánh những thùng rượu ngon có dấm thuốc mê, chờ lúc sẩm tối, gánh quanh đi khắp các đồn lính Hán gác ở vòng ngoài để bán. Trước đó ba ngày, các cô gái này đã bắt đi không mang rượu đến bán, nên hôm nay, vừa thấy mấy thùng rượu ngát hương thơm, bọn quân Hán đã ùa lại, đua nhau múc rượu uống. Loại

thuốc mê này có công dụng rất chậm, phải ba bốn tiếng đồng hồ sau thuốc mới ngấm và khi đã ngấm thì ngủ mê như chết, không còn biết trời đất là gì nữa.

Thế rồi đêm đến. Bầu trời tối đen như mực, đứng sát bên nhau cũng không trông thấy. Gần đến giờ hành động bỗng nhiên trời nổi cơn vân vũ, gió thổi mạnh. Tiếng mõ cầm canh của bọn lính

gác nhà Hán cũng im lìm. Có lẽ rượu ngon của các cô gái Việt đã thấm vào tâm não bọn xâm lăng cướp nước.

Thiên Vũ khẽ khởi mừng thầm nói với Mỹ Lệ :

— Thật là trời giúp quân ta, giờ này gió thổi mạnh là ta tha hồ giết giặc !

Thế rồi chàng tức khắc xuống lệnh cho ba quân khởi động. Một mũi tên lửa vút bắn lên trời và tiếp theo sau đó hằng ngàn mũi tên lửa như hằng ngàn ánh sao băng lao vút lên vùng cỏ cháy quanh đồi Phụng Vũ. Trước đó, toán binh phụ trách thut dầu thông rưới lên vùng cỏ đó, đã âm thầm hành động. Lửa bắt cháy bùng lên và gió thổi mạnh, trong phút chốc lửa lan ra thành một biển lửa hừng hực, sáng rực một vùng trời. Thiên Vũ, Mỹ Lệ đồng ra lệnh bốn mặt tấn công lên.

Thế là, nương theo ngọn lửa cháy từ dưới tràn lên đỉnh đồi, quân sĩ của hai vị tướng trẻ nước Việt tha hồ hò reo xung phong giết giặc. Quân Hán, toán gác vòng ngoài còn đang say thuốc mê đều bị chết cháy, toán gác vòng trong không được báo động nên vùng dậy đã thấy lửa tràn khắp nơi, trở tay không kịp, đành kéo nhau chạy trốn chết lên đồi.

Thiên Vũ cũng áp dụng đúng binh pháp, không bao giờ dồn địch quân vào thế bí, mặc dù tiếng hò xung phong nổi lên từ phía, nhưng Thiên Vũ cũng để dành một đường máu thoát thân cho Hắc Xa Luân và bọn tàn binh. Tuy nhiên tại đây, con đường độc đạo chạy giữa hai bờ núi lớn hiểm trở, Thiên Vũ và Mỹ Lệ cũng đã đặt sẵn một đoàn phục binh, chờ cho tướng Hắc Xa Luân chạy dài ra đến đó, sẽ đón đánh và bắt sống. Và đúng như dự đoán của Thiên Vũ, Hắc Xa Luân và bọn gia nhân, tùy tướng sau khi liều chết chống cự, biết không ngăn cản nổi thế tấn công bất ngờ và dũng mãnh của quân Việt, đành kéo nhau rút lui theo ngõ tắt, chạy vòng sau ngọn đồi để trở ra con đường độc đạo giữa hai bờ núi, ngõ thoát duy nhất mà quân Việt cố ý ngăn chặn rất yếu để dụ quân Hán chạy vào.

(còn nữa)

GÁI VIỆT BÊN LỀ LỊCH-SỬ

TRÀ QUẬN

Phu Nhân

Nhiều lúc, Kim giận người lớn lắm cơ ! Giận ai ? Con nít sao mà dám giận người lớn ? Ồ, Kim xin lỗi, Kim thốt ra lời nói thật là vô lễ, nhưng tại vì Kim thấy Mẹ Việt Nam ta sinh sản ra rất nhiều bậc Nhi Nữ Anh Hùng, từ xưa từ xưa cho đến nay, mà phần nhiều các sách Sử dạy cho tụi mình học chẳng thêm bao giờ nhắc tới !

Sử ký của Bộ Quốc Gia Giáo Dục cho tụi mình học từ lớp bét lên đến Trung học, Đại học, Cao học chỉ nói đến Hai Bà Trưng, Bà Triệu, Huyền Trân Công Chúa, thế thôi.

Mới sau đây, một vài nhà viết Sử cũng chỉ nói lai rai về cô Nguyễn thị Giang, người yêu và Nữ Đồng chí của Nguyễn Thái Học.

Còn biết bao nhiêu những vị Liệt Nữ, máu xương tô điểm Non Sông, mới tên tuổi bị phai mờ trong quên lãng ! Thế có tức không cơ chứ ? Bé Kim nhong nhèo giận hờn, chính vì thế đấy, các Bờ ới !... Nay bé Kim xin kể ra đây những tên « Nào Nữ » Việt Nam có thành tích oanh liệt trong Lịch sử của Dân tộc Hùng Vương. Đề nêu cao gương sáng của người con gái Việt đời xưa, cho người con gái Việt đời nay.

Bà là người họ Trần, quê quán ở Huyện Phú Vang, làng Diêm Trường. Bà hãy còn trẻ lúc bà kết duyên với Trà Quận công Trương Trà, người làng Hoàng Văn, Huyện Tống Sơn, tỉnh Thanh Hóa.

Năm 1771, dưới thời Trịnh Sa, Trà Quận công đem lính đi tiêu trừ bọn giặc Nghĩa Sơn, bị giặc giết chết ở đất Phúc Thi.

Trà Phu nhân nghe tin chồng chết, tức giận vô cùng. Phục tang cho chồng xong, bà mặc nguyên đồ tang chế, cỡi voi, thay thế chồng cầm quân ra trận. Quân lính hết sức kinh ngạc vì Trà Phu nhân chưa hề đi đánh giặc lần nào, chỉ luôn luôn ở nhà làm công việc nội trợ.

Ngồi trên lưng voi, bà cầm loa hô hào binh sĩ :

— Hỡi ba quân ! Ta quyết phen này phải trả được thù chồng ! Nếu không ta sẽ nguyện gởi

năm xương tàn trên chiến địa mà không quay về chốn cũ !

Nói xong, bà đốc xuất tướng sĩ, chỉ vài ngàn tướng sĩ dàn ông dưới quyền chỉ huy của bà, — và đánh thẳng vào hàng ngũ giặc. Bà cỡi voi đi trước, cầm mác đâm vào giặc, một đàn voi, ngựa và chiến sĩ hăng máu ào ạt tiến lên để bảo vệ Bà và chém giết lung tung. Giặc kinh hồn khiếp vía, đổ xô chạy tán loạn. Bà đuổi theo tận diệt sạch quân thù.

Chiêng trống khai hoàn rước Bà về Triều được Chúa gia dụ phong Bà chức Trà Quận Phu Nhân.

Làm tròn nghĩa vụ với Triều đình và trả được thù chồng, Bà trở về nhà, thờ chồng nuôi con, không tha thiết gì đến danh vọng nữa.

☆ CHÍCH CHÒE

SỐ ĐẶC-BIỆT

104.000\$

GIẢI THƯỞNG

LUẬN VĂN

TOÀN QUỐC

VÀO HÈ

Các em đơn **Thăng bôm**

SỐ

PHÁT HÀNH NGÀY 20-5-70

12

là

SỐ ĐẶC-BIỆT
VÀO HÈ

48 trang, rất nhiều bài của
các em trong **THI VĂN ĐOÀN**
Thăng bôm – IN OFFSET
NHIỀU MÀU TUYỆT ĐẸP

... VÀ MỘT CUỘC

THI LUẬN VĂN TOÀN QUỐC

104.000\$ GIẢI THƯỞNG

CHO TOÀN THỂ THANH THIẾU
NIÊN HỌC - SINH TOÀN QUỐC

Một cuộc thi vô cùng
HẤP DẪN *từ trước đến nay*
chưa từng có

của T. TRILBY
(Louna La Petite Chérifa)

HOÀNG THẮNG
phóng dịch

Công chúa LOUNNA

(tiếp theo)

Lúc trở về, Bà Ba Ry thấy con đường sao mà dài thế. Con tàu mà bà thấy nó nhỏ lắm sao lúc buổi sớm thì bây giờ như rộng lớn ra.

Vanh Săng không có trên cầu tàu. Bà Ba Ry run run nói :

— Thằng Vanh Săng không có ở đây, vậy nó ở đâu ?

Nghĩ rằng có thể tai nạn xảy ra cho con trai mình, bà liếc nhìn ra biển. Nước ! Đâu đâu cũng là nước ! Bà Ba Ry run sợ đến không đứng nổi. Bà khuyu xuống chiếc ghế xếp. Phăng Xoa và Gô Đin đến bên mẹ và khóc. Louna cũng xúc động nhưng cô bé giữ bình tĩnh nói với ông bác xuống phòng thủy thủ xem có Vanh Săng không. Rồi có thể không biết lối đi mà Vanh Săng lạc trong những hành lang không chừng.

Dù buồn rầu, ông Ba Ry không muốn cho mọi người thấy, ông ra lệnh :

— Tất cả hãy ở yên đây. Tôi đi gặp viên thuyền trưởng để nhờ ông ta cho mấy người đi kiểm giúp. Có thể thằng Vanh Săng vì tò mò đi đây đó nên lạc lối.

Ông Ba Ry tới phòng ăn. Viên quản lý cho hay không thấy có cậu bé nào tới cả. Về phòng ngủ cũng không có. Tới gặp viên thuyền trưởng để trình bày, ông Ba Ry được hai người thủy thủ dẫn

đi tìm, nhưng vô vọng. Vì bận việc, nên hai người thủy thủ bỏ đi. Ông Ba Ry rút khăn lau nước mắt và trở về boong tàu. Chợt có tiếng nói vang bên tai :

— Bác ơi bác, cháu muốn nói với bác điều này.

Louna từ chỗ núp tiến ra. Cô bé nói tiếp :

— Anh Vanh Săng không đi về cùng với bác, như vậy có nghĩa là bác không tìm thấy anh. Bác đừng có nói cho bác gái biết vội. Cháu thấy mặt bác gái tái mét như người sắp chết vậy.

— Thật là hết hy vọng rồi, có thể Vanh Săng đã rớt xuống biển mà không một ai nhìn thấy.

— Không phải vậy đâu bác. Cháu biết rõ như vậy. Bác hãy cho phép cháu được cùng đi với bác để kiểm ảnh.

— Vậy cháu tính đi kiểm ở đâu ?

— Nơi để các xe hơi. Anh Vanh Săng thích nhìn xe cô, rất có thể anh tới đó. Bác đã tới chỗ đó chưa ?

— Chưa, nhưng chỗ đó kín quá làm sao một người có thể bò vào được ?

— Người lớn thì không, nhưng với anh Vanh Săng thì có thể lắm.

Ông Ba Ry đành nghe lời đứa cháu gái, cả hai tìm một người thủy thủ nhờ dẫn tới chỗ để xe hơi.

Chính Louna đã tìm được nơi Vành Sáng chui vào xe. Vì không mở được cửa xe Louna liền lấy chiếc giày của người thủy thủ để đập kiếng nhưng không bẻ. Chợt nhớ mình có chiếc cửa nhỏ, người thủy thủ chợt lấy ra cửa một khoảng nhỏ để thò tay vào mở cửa phía trong. Vành Sáng được mang ra ngoài và nhờ có không khí, cậu bé đã tỉnh lại, khi mở mắt ra, nhìn thấy ông Ba Ry, cậu bé vội kêu lên :

— Kia ba ! Sao ba lại khóc ?
Louna nói :

— Bây giờ bao người đi tìm anh. Mọi người tưởng anh đã rớt xuống biển rồi. Mẹ anh đang lo sợ. Chúng ta hãy trở về báo tin cho bác gái hay.

Thấy con trai đã tỉnh táo hẳn, ông Ba Ry trách :

— Ba cũng không trách mắng con làm gì nữa, vì ba biết rằng khi con bị kẹt trong xe, chắc con khổ sở lắm, nhưng con có nghĩ tới nỗi khổ của cha mẹ không ? Rồi về sau khi con lớn lên,

con trở thành một người cha, con sẽ hiểu nỗi buồn phiền mà con gây ra cho cha mẹ bây giờ. Con hãy cảm ơn em gái họ của con, nhờ sự bền tâm của em con mà mọi người mới tìm thấy con kịp thời.

Sau đó ông Ba Ry cảm ơn người thủy thủ đã giúp đỡ ông. Rồi mọi người trở về boong tàu.

Một nhọc vì cơn ngất xỉu vừa qua, Vành Sáng uể oải bước, nhưng khi nhìn

thấy mẹ, sức lực của cậu bé như được hồi lại. Chạy nhanh tới chỗ mẹ ngồi, cậu bé quỳ xuống xin lỗi mẹ. Hành khách cũng tới hỏi han.

Sau đó, Vành Sáng còn bị viên thuyền trưởng gọi tới văn phòng để cảnh cáo.

Mọi người tới thành phố Casablanca. Lũ nhỏ hỏi Louna nhiều chuyện và đòi giảng giải. Những người bản xứ mặc những bộ quần áo lạ lùng. Tên áo đó là gì ? Tất cả đều trắng nhưng khuôn mặt của họ lại là màu của chiếc bánh đem nướng.

Không có thì giờ để thăm thành phố, vì mọi người còn phải tới nhà ga. Nhìn cánh đồng trơ trọi vì ánh nắng gay gắt của mặt trời lúc xe lửa cháy, lũ trẻ thấy chán nản, thất vọng nhưng không dám tỏ cho Louna biết.

Rabat cũng giống như Casablanca. Lũ trẻ lại gặp những dân địa phương với chiếc áo choàng rộng. Rồi khỏi nhà ga mọi người lên xe hơi để tới Korifla.

Chiếc xe dừng lại trên một bình nguyên nhỏ. Tại đây có chừng hơn một trăm người chờ đợi. Louna tiến về phía họ sờ những bàn tay đưa ra, và sau khi Louna đã chạm tay rồi, những người Ả Rập đưa tay lên môi mình.

Ngồi trong xe hơi, gia đình ông Ba Ry không biết phải làm gì. Lúc này Louna đang ở trong vòng tay người đàn bà Trung Hoa đang khóc vì sung sướng. Bà ta nói những gì đó mà không ai nghe được cả.

Chiếc xe hơi bị bao kín bởi những người Ả Rập đang tò mò nhìn những người mới tới.

Sáng nay thức giấc, Louna xin phép ông bà bác để cho mấy người con của ông bà cưới la đi chơi núi.

Lũ trẻ nhỏ thích thú vui mừng làm ông bà Ba Ry khó lòng mà từ chối nổi ý thích của chúng. Ông bà Ba Ry biết rằng sống trong cái xứ này mọi người phải biết cưỡi ngựa hoặc la để vượt qua những đoạn đường dài, bởi vì ở đây không có phương tiện nào khác nữa. Bà Ba Ry thở dài và nghĩ rằng mình sẽ phải lo ngại suốt buổi sáng nay, nhưng với thói quen, bà không để lộ sự lo sợ trên nét mặt.

(XEM TIẾP TRANG 19)

TRUYỆN
GIÁO-DỤC,
PHIÊU-LƯU
của NHI ĐỒNG
VIỆT-NAM
★

Truyện dài của
NGUYỄN VỸ

Tranh vẽ: VŨ TÂN

Thạch Bích Sơn

84. Đường rừng quanh co, còn xa xa tít...
Nai về đến cửa hang và vội phóng qua
cành lá che cửa, chạy vào hang kín.

85. Để yên tâm hơn, nai ngừng lại,
ngó quanh nhìn quanh quan sát...

86. Thấy không có bóng dáng gì khả nghi, nai yên tâm tiến lại gần bé, vừa
nhìn thấy Bé đang nhoẻn miệng cười với mấy chú thỏ đang quây quanh đùa
giỡn...

87. Chợt nghe tiếng động, các chú thỏ con hoảng hốt chạy vội ra ngoài

88. Ngày ngày, lúc nai ra ngoài tìm mồi, tha lá về ủ Bé, thì trong hang có những chú thỏ, cô sóc đến đùa giỡn với Bé.

89. Ít lâu sau, Bé đã biết quây quẩn nhiều hơn. Bé biết lật... biết cười...

90. Mỗi khi bú no, Bé ư ư một cách sung sướng và giương to đôi mắt như hai hòn bi sáng ngời, nhìn nai mẹ...

91. Nai mẹ rất yêu Bé cũng như yêu nai con... Ngày ngày đôi chim sơn ca, hai chú thỏ và cô sóc vẫn đều đều tới thăm Bé, làm quen với Bé.

92. Cô sóc thường hay lấy cái đuôi mơn trớn phe phẩy cho Bé mỗi khi bị ruồi đậu, kiên bu.

93. Bảy tháng trôi qua, Bé đã chập chững biết bò...

94. Quanh quần trong hang, đưa tay chụp bắt, đùa với hai chú thỏ như đôi bạn.

95. Bé lại bò lần theo Nai ra khỏi miệng hang. Lần lần khi nai mẹ đi kiếm ăn, Bé cũng đứng đĩnh bò theo.

96. Nai mẹ lo sợ, luôn luôn dè dặt đi sát một bên Bé, như sẵn sàng che chở cho Bé. (CÒN NỮA)

Moncef dắt tới 2 con ngựa, Louna nói cho y nghe công việc y phải làm. Moncef liền nhấc bổng Vành Săng lên mình ngựa rồi tới Gò Đin ngồi với Louna. Vành Săng rất thích thú và Moncef cũng bập bẹ ít tiếng Pháp để chỉ cách cho cậu bé.

Đến lượt Phăng Xoa ngồi thế chỗ cho Gò Đin vì cô bé thấy ngồi trên lưng ngựa không thích thú chút nào.

Nằm dài trên cỏ, cô bé thấy tay, ngực và lưng đau như dằm. Gò Đin chỉ thích chơi với búp bê, ở gần bên mẹ hơn là đi chơi bằng ngựa.

Nằm nghỉ cũng hơi lâu và cảm thấy bứt nhứt mỗi Gò Đin mở bừng mắt. Đầu tiên, cô bé nhìn thấy bầu trời xanh, thiết xanh, và khi ngồi dậy, Gò Đin nhìn thấy một cậu bé Á Rập trùm chiếc áo choàng trắng rách. Cậu bé đang đứng ngấm Gò Đin. Phía xa xa lữ cừu đứng ngồi lờn ngồn và sau chúng là những chiếc lều bằng cây.

Lần này Gò Đin không sợ hãi, cô nghĩ rằng cô đang ở trên cánh đồng cỏ và cậu bé Á Rập là cậu bé chăn cừu, tuổi cũng sắp sì như mình.

Cô bé đứng lên và tiến tới hỏi :

— Chào anh. Có phải những con cừu này là của anh không ?

Cậu bé Á Rập nghiêng mình nói :
— Salamalek !

Gò Đin đã hiểu rõ nghĩa chữ này là câu chào mà cô thường nói. Cô cũng đáp lại " Salamalek " và nhìn lữ cừu nói thêm :

— Tôi muốn vuốt ve chúng, anh bằng lòng chứ ?

Dù không được trả lời, Gò Đin cũng bước tới lữ cừu nhỏ bé đang nằm với mẹ chúng. Ồ, nó đẹp làm sao ! Con vật co rúm mình trong tay Gò Đin.

Cậu bé chăn cừu vẫn đứng yên và tiếp tục quan sát cô bé với con cừu trong tay Gò Đin chỉ chiếc lều và hỏi :

— Nhà anh đấy à ?

— Phải, nhà tôi đó. Những người chăn cừu đều ngủ trong căn lều như cô nhìn thấy.

Ngay khi đó Louna trở về. Gò Đin vội hỏi :

— Các anh tôi đâu ?

— Sắp về. À, tôi rất sung sướng

gặp Jamil. Không ai có thể làm căn lều giỏi như cậu này được. Chúng ta phải nhờ Jamil làm cho một chiếc lều thật lớn.

Bằng tiếng Á Rập, Louna giải thích cho cậu bé ý muốn của mình. Cậu bé liền đi tìm các bạn chăn cừu để nhờ chúng coi giùm đàn cừu của mình trong lúc vắng mặt.

Vành Săng và Phăng Xoa trở về khoe huyền thuyến với Gò Đin, Moncef nói cái này, Moncef bảo cái nọ. Chỉ trong vòng một tháng nữa là cả hai sẽ tự cưỡi ngựa được. Cả hai có dự một bữa ăn trong lều vải và người chủ căn lều ước mong hai cậu sẽ trở lại.

Về tới nhà, Louna dẫn mọi người vào trong vườn để chọn chỗ dựng căn lều. Tới khóm lải, Louna nói :

— Chúng ta sẽ dựng lều ở đây. Bây giờ chỉ còn việc đợi Jamil mà thôi. Vành Săng hỏi :

— Nhưng làm sao nó biết chúng ta ở đây ?

— Nó sẽ thấy. Nó theo dấu chúng ta.

— Dấu gì ?

— Dấu chúng ta đã để lại. Anh tưởng rằng bốn chúng ta đi thế này mà không để lại dấu vết gì sao ?

Gò Đin ngạc nhiên hỏi :

— Dấu vết ?

đố trí khôn

có giải thưởng

1) Do lỗi của ấn công, mấy câu thơ này bị sắp lộn xộn. Các em hãy sửa lại giùm thành những câu thơ mà các em đã từng học.

Chỉ cần sắp xếp lại cho đúng, khỏi thêm bớt tiếng nào :

- « Ngày về hỏi liễu hành chưa bén,
- « Thuở quyền lâm, oanh ước nẻo ca,
- « Oanh nhà trước giục quyền lo,
- « Hót nay ý đã lại già lâu nhi.

Nói rõ thuộc tác phẩm nào, của ai.

2) Các em hãy tìm 4 con số thế nào mà cộng chung thành 50, và nếu nhân con số nhỏ nhất với 4 ; cộng 1 với con số nhỏ thứ nhì ; trừ 4 với con số nhỏ thứ ba và chia 4 con số lớn nhất, số thành của mỗi bài toán như nhau.

- Kỳ hạn trả lời : 6 ngày, Các Tỉnh xa 7 ngày, kể từ ngày phát hành.
- Giải đáp phải rõ ràng.
- Giải thưởng : 1 cuốn truyện nhì đồng và 1 số Thẻ Bờm mới.
- Điều kiện : Thơ trả lời phải kèm theo phiếu giải đáp cắt ở góc số báo này mới hợp.
- Phải đáp trúng cả hai câu.

☆ DIỆU HUYỀN ☆

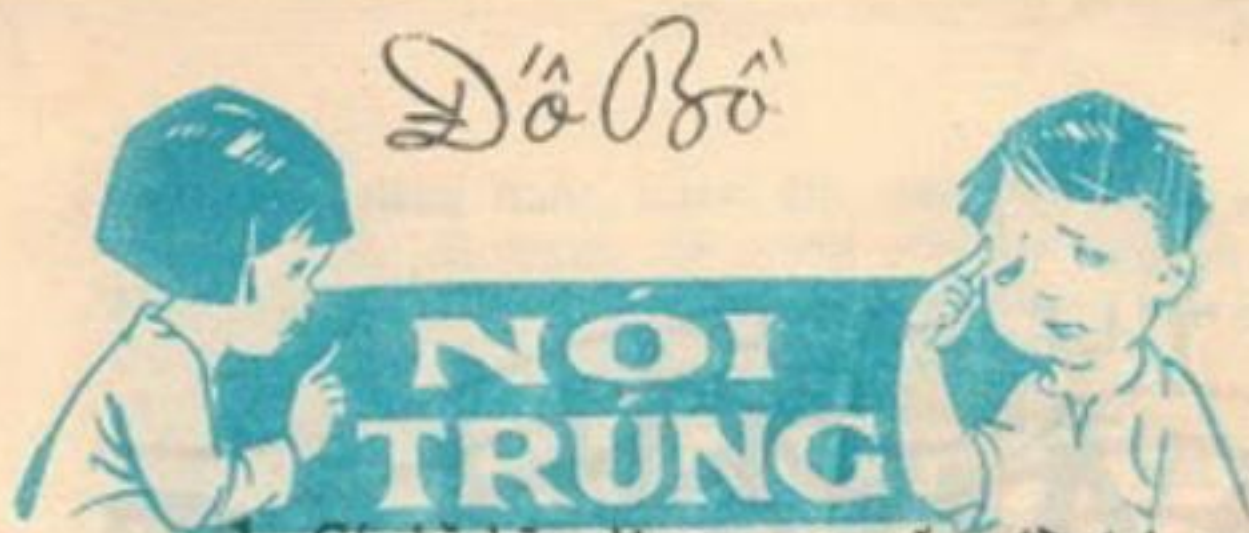
GIẢI ĐÁP ĐỐ TRÍ KHÔN CÓ GIẢI THƯỞNG SỐ 9

1) Hãy lấy Bội số chung nhỏ nhất là biết số ngày 3 anh chàng rã quí gặp mặt nhau lần đầu tiên trong năm. Muốn biết bội số chung, các em chỉ cần lấy 3 số nguyên tố nhân với nhau :

$$3 \times 5 \times 7 = 105$$

Đến ngày thứ 105 tức là vào khoảng 3 tháng 12 ngày họ sẽ gặp nhau tại nhà ông già vợ vậy.

2) Viên khẩu súng.
Biết súng rồi thì việc giải thích 4 câu thơ dễ dàng quá, phải không các em ?

1. Các bồ hãy dùng 4 con số 9 để tính trong các phép cộng, trừ, nhân, chia sao cho ra số thành là 100.

2. Trong một bài toán nọ, vì thợ sắp lộn chữ nên ta thấy như sau :
 $II = III$.

Vậy đồ các bồ sắp lại thế nào cho hai vế cân bằng nhau.

3. Miệng gì chẳng biết kêu trời,
 Không buồn đau xót cuộc đời đa đoan,
 Dãi dầu mưa nắng đời phen,
 Ngày tàn tháng lụn năm queo bên đường.

LÀ CÁI GÌ ?

☆ CHÚ KHANH

4. Chân đỏ mình vàng,
 Đầu đội hoa sen,
 Đi châu Thượng Đế.

LÀ VẬT GÌ ?

KHƯƠNG TÙNG, T.M. Giảng – Saigon

5. Con đánh mẹ, mẹ la làng,
 Làng xóm chạy đến rộn ràng
 Con rúc vô bụng mẹ.

LÀ CÁI GÌ ?

6. Đầu tròn, mình nhỏ thon thon
 Năm đầu vận cò, lệ hàng tuần rơi.

LÀ VẬT GÌ ?

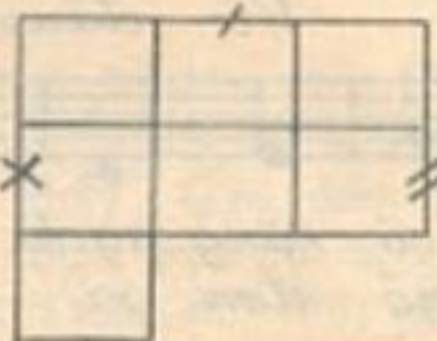
VÂN MƯỜI, Trương Minh Giảng – Saigon

7. Với 3 con số 2, các em hãy tính thế nào để có một số thành lớn hơn hết.

8. Với 2 con số 3, các em tính thế nào để có một số thành nhỏ nhất.

GIẢI ĐÁP : « ĐỐ BÒ NÓI TRÚNG » SỐ 9

- Ông thợ săn kia muốn tỏ mình biết tiếng Pháp, nhưng khổ nỗi ông chỉ biết có con số La mã IX (chín) vì quen nhìn đồng hồ lớn treo trên vách, còn con vật, tiếng Pháp là gì, ông không biết nên mới ghi vào giấy 2 tiếng vừa tây và đồng ấy.
 Chính do bệnh « hiểu kỳ » của ông ta mà tên gia nhân chỉ cần viết thêm một chữ S tức SIX (sáu) là ăn không 3 con vật mà vẫn « hợp lý » như thường.
- Chỉ thả xuống nước chim ngay còn bông thì nổi dù nặng như nhau. Trọng lượng là một vấn đề tỷ trọng là một vấn đề khác, các em đã hiểu từ khuya rồi phải không các em ?
- Các em hãy xếp những cây tăm có dấu theo hình vẽ này :

Phương pháp tự học âm-nhạc cho thanh thiếu nhi ; sẽ có băng nhạc để nghe ĐỌC ÂM và tập những bài hát dễ thuộc mà hay.

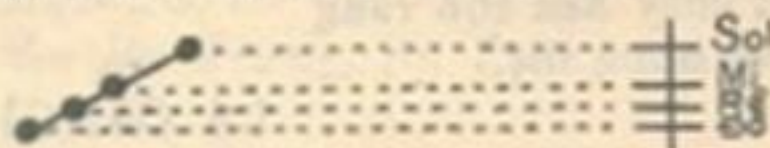
của LÊ THƯƠNG

BÀI 6

28. NỐT RÊ : Nốt RÊ ở giữa hai nốt ĐỒ và MI. Nó đứng sát phía dưới đường kẻ 1 của khuôn-âm.

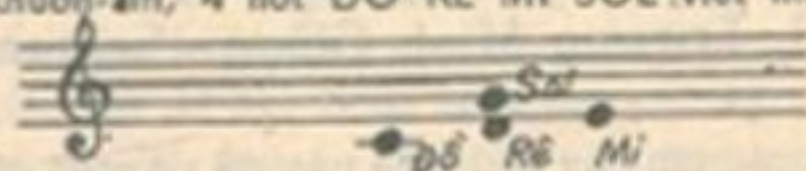

29. BỐN NỐT ĐỒ RÊ MI SOL : Viết cả 4 nốt ĐỒ RÊ MI SOL liên tiếp nhau thì ra hình 4 nấc thang như sau :

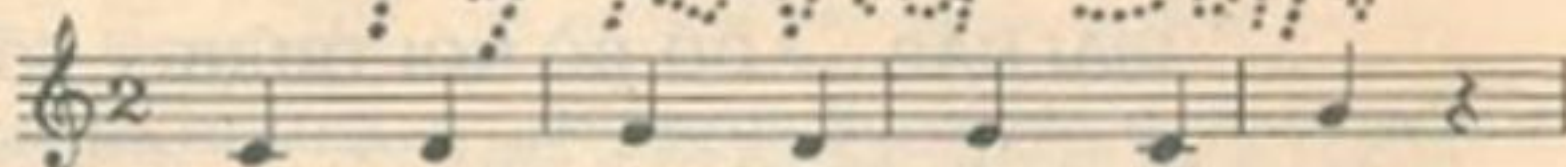
CHÚ Ý : Nấc thang thứ tư (Sol) cao hơn các nấc kia. Các nấc thang chỉ bệ cao của 4 âm-hành đối với nhau.

Đứng chung vào khuôn-âm, 4 nốt ĐỒ RÊ MI SOL viết như sau :

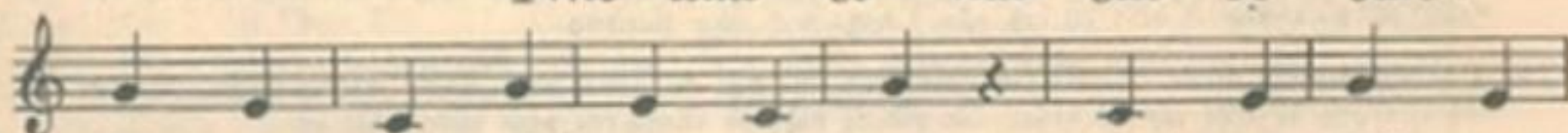

30. BÀI TẬP ĐỌC và TẬP HÁT :

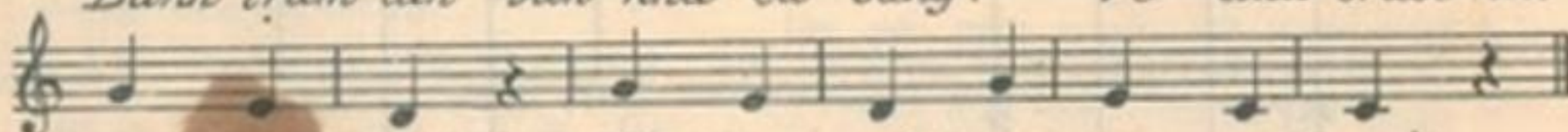
TỶ RĂNG SÚN

Thằng Cu Tỷ quen thói dậy sớm.
Nhè đâu có hai cái bị sún.

Đánh răng bằng muối coi sạch bóng. Rồi soi kiển coi
Đánh trăm lần vẫn như củ sừng. Vì đâu trước kia

ngắm nhe cười Khoái coi mình có răng sạch ngời.
đánh răng gì Đến bây giờ nó đen xì xì.

TỰ ĐIỂN

Thăng bôm

Chị muốn các em **CẢI TẠO TƯ TƯỞNG TRAO DỠI HẠNH KIỀM, RÈN ĐÚC CHÍ KHÍ** để cho các em **ĐƯỢC HẠNH DIỆN** là **THIỆU NHI VIỆT NAM**, của **Thế hệ hôm nay**.

Muốn được như vậy hẳn có gì khó hết trơn các em ạ. Cứ mỗi tuần có **bữa Thăng Bôm**, các em đọc một trang **« TỰ ĐIỂN THĂNG BÔM »** thì các em sẽ thấy tinh thần vui tươi lên, bừng sáng lên, ngào ngạt lên, các em thoải mái vô cùng. Như thế khi các em đang khát nước mà được một ly sinh tố, hay một ly nước mía vậy đó.

Hôm nay, mấy tụi mình tiếp tục đọc một trang **« TỰ ĐIỂN THĂNG BÔM »**. Đây các em đọc :

● XIN TIỀN

Xin tiền là một hành vi rất xấu trong tuổi thiếu nhi. Nó sẽ thành một thói quen rất dễ tiện khi trở nên người lớn phục vụ cho xã hội. Như đòi ăn hối lộ chẳng hạn, là một hình thức xin tiền bỉ ổi nhất.

Các em chỉ có thể xin tiền Ba, Má, Anh Chị ruột trong gia đình, để mua những món cần thiết, hoặc để ăn quà bánh. Ngoài ra, ngay cả với Bác, Chú, Cô, Di, Cậu v.v... khi nào các vị Bà Con thân thuộc ấy thương em, quý em, hoặc muốn thưởng em học giỏi và ngoan ngoãn, mà tự ý cho em tiền, dù nhiều dù ít, thì em có thể nhận lãnh nếu Ba Má em cho phép, và em phải lễ phép cảm ơn người cho, nhưng em không được tự tiện xin tiền. Tuyệt nhiên, không bao giờ em nên xin tiền bất cứ một người quen, hay lạ nào. Bạn của Ba Má, hay bạn của Anh, Chị đến nhà chơi, dù em biết quý vị ấy, quý anh quý chị ấy, có cưng em bao nhiêu chẳng nữa, hoặc coi em như con ruột hay em ruột của họ, em cũng không bao giờ nên mở miệng ra xin tiền.

Chính đối với Ba, Má, Anh, Chị ruột trong nhà em cũng không nên « vờ tiền » quá lỗ, vì như thế chỉ chứng tỏ rằng em là đứa tham lam, trơ trẽn, và sự xin tiền luôn mồm đó sẽ thành thói quen rất xấu.

Sự đòi tiền « lì xì » ngày Tết, cũng là một tật cũ lần mà em nên bỏ hẳn. Bà con cô bác, ai cưng em, muốn cho em chút ít tiền đầu năm bỏ kín trong một phong giấy hồng đào như một món quà tượng trưng của Năm Mới, thì em có thể nhận được, và kính cần cảm ơn.

Nhưng nếu em đòi : « Chị Ba, lì xì cho em đi ! Chú Tư lì xì cho cháu đi ! » v.v... thì sự đòi hỏi đó là một điều tự hạ phẩm giá của em, tự em coi rẻ giá trị của người em, chẳng khác nào kẻ bần cùng phải đi xin ăn vậy.

Em cưng của chị đồng ý với chị chứ ? Dĩ nhiên, tụi mình luôn luôn gìn giữ cho xứng đáng là Thanh thiếu nhi Việt Nam trong trắng hãnh diện và oai hùng cơ mà ! Tụi mình tạo ra « **Thế Hệ Thăng Bôm** » đâu phải cà chớn, em nhỉ ?

☆ **DIỆU HUYỀN** ☆

DANH SÁCH CÁC EM ĐƯỢC VÀO THI VĂN ĐOÀN THẮNG BỜM

- 161 Tuấn Linh, J.J. Rousseau — Saigon.
- 162 Tổ Hoan, TH Đắc Lộ.
- 163 Sa Băng, TH Lâm Quang Ky — Kiên Giang.
- 164 Thu Hùng, Bồ Đề — Pleiku.
- 165 Phan thị Ngọc Hoàn, Tiểu học Chi Lăng — Phú Nhuận.
- 166 Hoàng văn Hải, TH Quốc Gia Nghĩa Từ — Saigon.
- 167 Chí Nhân, Lasan Taberd — Saigon.
- 168 Loan Anh, TH Kiến Thiết — Saigon.
- 169 Mộng Thi, T.H.C.L. Vĩnh Bình.
- 170 Nguyễn Hoàng, TH Hồ Ngọc Cần — Gia định.
- 171 Khôi Trắng, TH Châu Văn Tiếp — Phước Tuy.
- 172 Phiêu Linh, TH Bình Tuy.
- 173 Lê hà Khương, Tiểu học Nguyễn Du — Biên Hòa.
- 174 Hồ quang Mậu, TH Nguyễn Duy Khang — Gia định.
- 175 An Hà, TH Thánh Tâm — Quảng Trị.
- 176 Phạm thị Nam Phương, TH Thánh Thomas — Saigon.
- 177 Linh Thy, TH Lê Bảo Tịnh — Saigon.
- 178 Tô Châu, TH Pétrus Ký — Saigon.
- 179 Thủy Nga, TH Nguyễn Huệ — Tuy Hòa.
- 180 Lê văn Lâm, TH Thủ Đức.
- 181 Trùng Dương, Tiểu học Thánh Thomas — Saigon.
- 182 Lê Huyền Thủy Trang, TH Thánh Thomas — Saigon.
- 183 Lê Huyền Thủy An, TH Thánh Thomas — Saigon.
- 184 Hoàng Phương, Triệu Đà — Cholon.
- 185 Thanh Thảo, TH Đồng Nai — Phú Lâm.
- 186 Trương Càng, TH Cam Ranh.
- 187 Nguyễn đại Cường, TH Jean J. Rousseau — Saigon.
- 188 Ngô đình Đức, TH Đồng Tiến — Cholon.
- 189 Sơn Thuận, TH Tân Phương — Gia định.
- 190 Mặc Thủy, TH Pétrus Ký — Saigon.
- 191 Trương Ninh Phùng Hiệp, TH Lasan — Banmethuot.
- 192 Nguyễn xuân Phong, Cao Thắng — Saigon.
- 193 Nguyễn hồng Ân, TH Trần Thượng Xuyên — Biên Hòa.
- 194 Việt Nhi, TH Tiên Long — Saigon.
- 195 Trúc thủy Khanh, TH Ngô Quyền — Biên Hòa.
- 196 Lê ngọc Thanh, TH Huỳnh Tịnh Của — Phước Tuy.
- 197 Thủy Khanh, TH Đốc Binh Kiều — Khánh Hội.
- 198 Lê đức Hiền, TH Giuse — Bình Định.
- 199 Đặng thu Lan, TH Bình Lợi Trung — Gia định.
- 200 Nguyễn chí Bình, TH Quốc Anh — Gia định.
- 201 Như mộng Đẹp, TH Lê Bảo Tịnh — Saigon.
- 202 Hoàng văn Hải, Bà Hạt — Saigon.

(Còn nữa)

chia tay

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào học đã điểm. Học trò đứng im lặng xếp hàng vào lớp.

Lớp học hôm nay có vẻ hơi buồn nhất là Ngọc Hường, một cô bé học khá nhất lớp. Tôi nghĩ bụng :

— « Mọi khi Ngọc Hường lì lăm cơ mà ».

Tôi bèn lại gần Hường hỏi :

— Sao buồn vậy bồ ? Có gì nói cho mình nghe với.

— Hường sắp đi xa rồi Trang ạ !

— Ừa ! Hường đi xa.

— Ừa ! Ba Hường dời đi Pleiku đó.

— Buồn quá hả.

— Ừa ! Hường biết tin này cả tháng nay rồi. Thế nên Hường mới lập ra cuốn Lưu Bút đó.

— Hường ơi ! Trang buồn ghê đi.

— Sao vậy ?

— Tại vì Hường với Trang là bạn thân mà Hường đi rồi, mình biết chơi với ai bây giờ ?

Hường cảm động :

— Thì còn con Thủy, con Bích...

— Mấy đứa đó chơi xấu lắm, tớ không thích chơi với nó đâu.

— Thế hả ?

— Ừa ! mà bồ đi chào cô chưa ?

— Chưa.

— Chắc cô biết cô buồn lắm đó vì mất cô học trò giỏi, dễ thương.

— Xí ! làm bộ hoài. Còn Trang thì sao ?

— Ừa ! Không biết nữa.

Nghiêm !

Hường và Trang giật mình.

— Chết ! Cô vào kia.

Cô Hạnh lên tiếng :

— Các em ngồi xuống.

Hôm nay sao tự nhiên Hường cảm thấy闷 cô giáo hơn bao giờ hết. Vẫn cái răng khềnh kia, nụ cười kia, tự nhiên Hường thấy nó duyên dáng, dịu hiền làm sao. Hường không biết là khi xa cô giáo Hường sẽ nhớ cô giáo đến nỗi nào. Nhưng mà thôi, lẽ phải xa cô giáo thì phải chịu vậy chứ làm sao bây giờ.

— Hường...

— Dạ !

— Sao hôm nay em buồn vậy Hường ?

Hường cảm động về sự săn sóc của cô giáo đối với mình nên không ngăn được giọng lệ.

— Dạ...

Cô rời khỏi bàn, tiến lại bên Hường với tất cả sự triu mến.

— Có gì nói cho Cô nghe đi cưng.

Thấy Hường cảm động không nói được thành tiếng, tôi đứng lên nói sơ về hoàn cảnh gia đình Hường cho cô nghe...

Bốn giờ học hôm nay buồn làm sao... Chuông đồ vang báo hiệu giờ về. Cô giáo quay xuống nói với Hường :

— Em ở lại một chút nhé.

Sau khi học sinh về hết, cô xuống bàn Hường :

— Đừng buồn Hường ạ ! Cô không biết nói gì với em ngoài những lời chúc, khi lên đó em học hành tấn tới đồng thời cũng là một học sinh gương mẫu trong lớp như ở đây vậy.

— Dạ, em cảm ơn cô !...

Sân trường vắng lặng chìm trong buồn tẻ gico vào lòng Hường một nỗi buồn xa xăm vô tận.

☆ LINH TRANG

TH Tân Phương — Gia Định

THI VĂN ĐOÀN THĂNG BOM

Thằng Trung đứng trước nhà nhìn sang nhà bên cạnh. Đã hơn một tuần rồi, nhìn trong tay Vinh thằng bạn láng giềng và bạn học của nó, cầm chiếc xe hơi mà lòng Trung vui thích lạ. Ba Vinh vừa mới mua cho nó chiếc xe hơi ấy, chiếc xe hơi có máy chạy, mỗi lần chiếc khóa đã quay hết vòng và thả xuống đất thì nó chạy « bí bom » trên nền xi măng, trên xe có hai ông lính ngồi lái chia mũi xuống phía trước. Chiếc xe chạy vòng quanh sân hè đựng nơi nào thì nó quay lại và tiếp tục chạy, Trung nhìn không thấy chán, mồm nó kêu nho nhỏ « đoàng, đoàng » nếu cây súng của ông lính khạc ra lửa thì còn gì vui sướng bằng. Nhưng bao nhiêu thế cũng đủ làm cho Trung nôn nao khi thấy Vinh sắp đem chiếc xe ra.

Ở trường, lúc nào đôi bạn thân ấy chỉ chơi có một chiếc xe, Vinh như chịu lòng bạn, mỗi lần đi học, trong cặp nó đều có chiếc xe hơi tí hon ấy. Trung thì lại càng bày thêm trò : bỏ đá, giấy lên xe hơi để nó chạy cho đẹp hơn.

Trung vào ăn cơm.

Tiếng của mẹ vọng từ dưới bếp làm Trung tui ngui, nó thầm trách mẹ dọn cơm sao sớm thế. Rồi như còn nuôi tiếc, nó quay sang nhà thằng Vinh nhìn và nói :

— Chiều đi học cho mình chơi với nhé.

Vinh nhìn bạn gật đầu, nó biết bạn của nó rất thích cái xe này nên luôn luôn chịu ý bạn. Vinh cầm chiếc xe hơi lên, một ý nghĩ thoáng qua... Vinh mỉm cười.

☆

Trung nằm mơ màng suy nghĩ, trong đầu óc nó như đang có chiếc xe hơi của thằng Vinh đang chạy lộn xộn ở trong. Nó có cảm tưởng như chiếc xe đang chạy ra sau ột, rồi chạy xuống cõ. Hai ông lính ngồi trên xe bây giờ không phải bằng sắt nữa mà lại bằng xương thịt, khẩu súng tiêu liên bắn chỉ chóc như muốn vỡ đầu Trung ra. Nó mỉm cười vì ý nghĩ ngông cuồng ấy. Lát sau trong miệng của nó hãy còn lăm lăm « bí bom » mà cặp mắt nó nhắm lại hồi nào rồi.

— À ! Có lẽ chiếc xe hơi chạy ra khỏi miệng rồi chứ gì. Vinh mỉm cười nghĩ trong đầu, rồi nó quát :

— Nói cái gì mà ngon lành thế hả ?

Trung giật mình, té ra Vinh đã đến bên giường của nó hồi nào, trên tay Vinh cầm một cái gói bao giấy đỏ. Vinh chìa gói ấy ra :

— Cho đây đấy, hai đứa mình chơi hai chiếc kén.

Trung vội xé mảnh giấy ra. Ồ ! Một chiếc xe hơi giống như chiếc xe của Vinh, Trung còn ngần ngại thì Vinh đi nói :

— Cầm đi, mình mới đập con heo ra mua cho đây đấy. Chiếc xe đẹp như thế mà lại rẻ chứ lị !

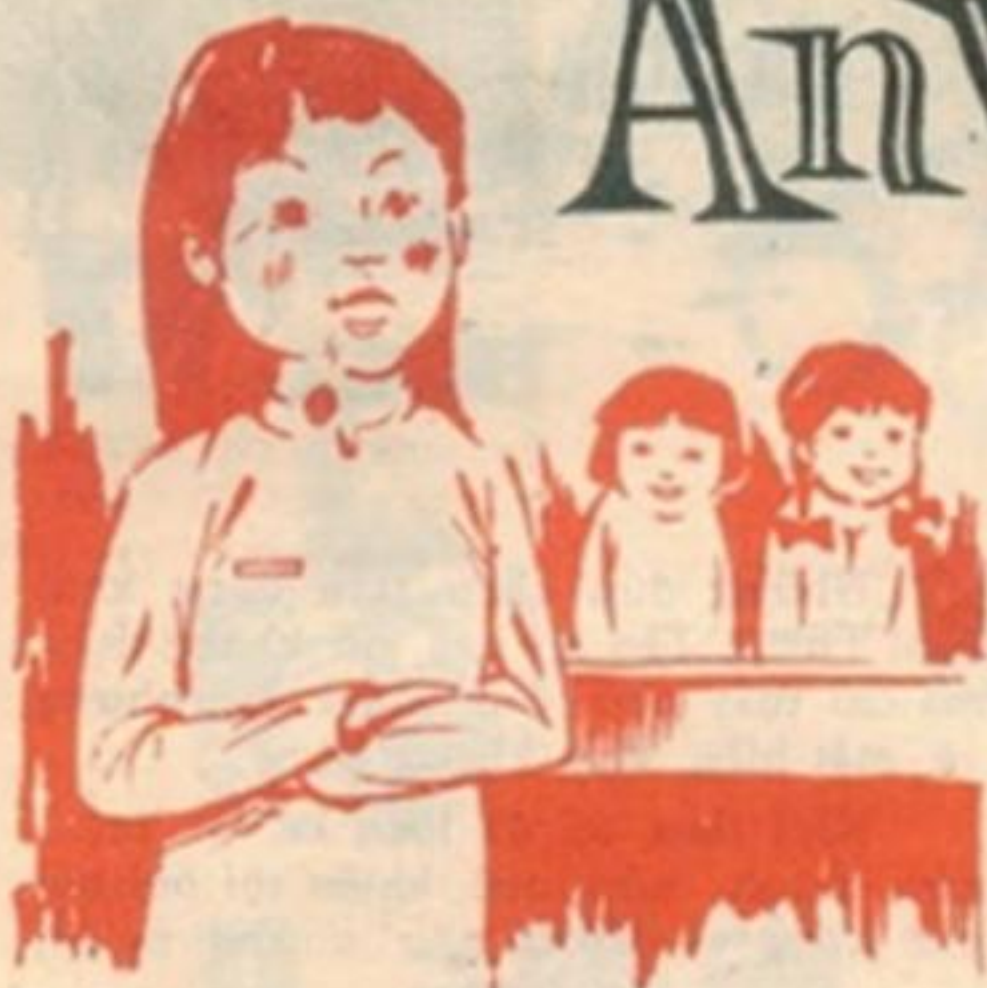
Trung nhìn chiếc xe hơi, khẽ lướt trên bàn tay, tuy không có hai ông lính, chứ bộ phận đều giống như chiếc của Vinh. Nó nhìn Vinh, ánh mắt chứa đầy lòng cảm mến, biết ơn thằng bạn tốt. Vinh cũng nhìn Trung, nhưng nó lại cười, cười rất tươi như hoa hàm tiếu.

TRƯỜNG GIANG

Lớp 8 - TH Bá Ninh - Nha-Trang

Ăn Vụng

Lẽ dĩ nhiên tôi được ăn một cặp trứng thối và có đeo thêm cái biệt hiệu tốt đẹp là: « Ăn vụng một cây ». Cho đến ngày nay bữa kẹo ăn vụng đó vẫn còn rõ rệt từng nét trong trí óc tôi không hề phai lạt !

KIỀU THỊ BỘI LAN

Đệ Lục B2 — TH Tương Lai — Bạc Liêu

Có lẽ vì mang cái tên quá giản dị mà tôi nhìn đời giản dị, muốn ăn, muốn học tùy ý và thường nổi tiếng là « ăn vụng một cây ».

Xuân năm ấy, tôi còn học lớp Đệ Thất trường Tương Lai. Tôi nhớ mang máng vào hôm mùng tám Tết, Nội tôi có mở ra một hộp kẹo Chocolat chia cho chúng tôi. Tôi hí hửng đem vào lớp học ăn ngặm trong giờ Sử Địa.

Vì tên mình ở giữa, sau khi cô kêu mấy tên ở đầu sỏ và cuối sỏ lên trả bài, không thấy tên mình nên tôi ung dung móc kẹo bỏ vào miệng ngặm. Nhưng bỗng một tiếng như sét đánh bên tai :

— Kiều thị Bội Lan !

Tôi cuống quýt vừa ngừng đầu lên, đã thấy đôi mắt cô đăm đăm nhìn. Như vậy làm sao nhà được cục kẹo ra, hơn nữa lại không thuộc bài thì làm sao trả được ?

Thôi thì « một liều ba bảy cũng liều » còn cách gì khác hơn là lên chịu phạt.

Dường như thông cảm với hoàn cảnh này, con Lý khẽ nhắc: « Lo gì, cứ ề a đọc ầu vài câu là xong, cô có nghe kỹ đâu mà sợ ». Thế là tôi thu hết can đảm trả bài mà tôi chỉ thuộc độ hai câu đầu nghe lỏm của những đứa ở dưới nhắc. Nhưng vừa mở miệng, viên kẹo đã thừa dịp ấy chạy tuốt ra ngoài và phiêu lưu trên nền gạch làm cho cả lớp phá lên cười.

Như chim LẠC ĐÀN

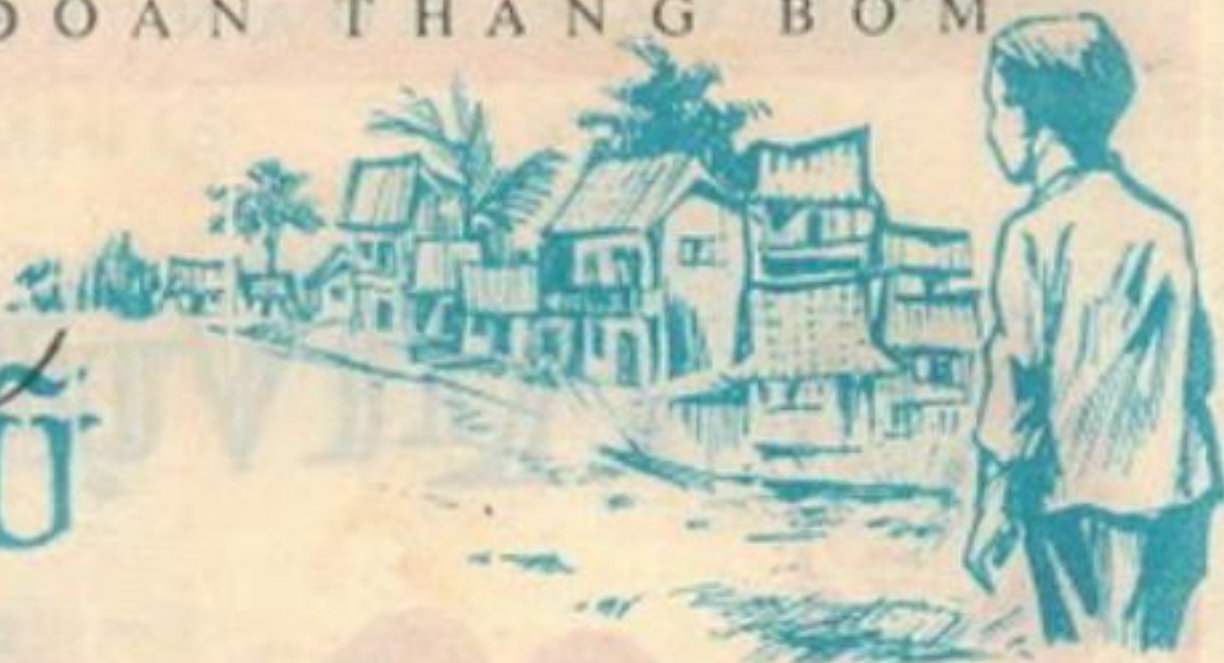
Buổi chiều nắng xế nhạt phai
Có con chim nhỏ lạc loài đến đây
Nào nàng chim hót trên cây
Chim ơi ! Không lại sum vầy mẹ cha ?
— Mẹ chim giờ đã bay xa
Còn chim lạc lỏng bơ vơ phương trời
— Cha chim giờ đã chết rồi.
Gia đình cách ngã, cuộc đời đơn côi !
Trời ơi ! Em chợt bồi hồi
Nghe chim kể về những lời xót thương
Lòng em rào rạt lệ vương
Chim ơi ! Sao giúp đoạn trường cho chim ?
Em đây tâm trạng trong tim
Cũng như chim vậy đi tìm yêu thương
Gia đình em cũng ly đường
Mẹ cha xa cách, quê hương điêu tàn.
Giờ em sống với khóc than !
Tháng ngày em mãi lang thang chợ đời

HOÀNG CÔNG HÀO

(Lớp 8, Quốc-Gia Nghĩa-Tử, Huế)

Về thăm LÀNG CŨ

Chiếc xe đồ vẫn chạy bon bon trên đường về quê cũ, giữa buổi mai tươi đẹp mà lòng tôi cảm thấy nao nao hồi hộp.

Xe gần đến đầu làng. Những bóng dừa, cau hiện ra mờ mờ trước mặt và những đám ruộng vừa vươn vươn vừa lùi lùi như chào đón một người trở lại... sau ba năm xa cách.

Tôi xuống xe và đi bộ một khoảng khá xa nữa mới đến làng. Trên đường về, tôi thấy cảnh vật chung quanh như đang đổi mới và nhìn tôi với một vẻ xa lạ!

Những căn nhà ọp ẹp, xiêu vẹo hai bên đường ngày xưa giờ trở thành những nhà lầu tươi đẹp chẳng kém gì thành thị.

Chiếc quán nhỏ của bác Năm nay cũng đã đổi mới, khách hàng tấp nập hơn hồi đó. Cô Hai, con bác, như không lúc nào đứng yên được, mặc dầu bác Năm đã có mượn thêm hai người giúp hộ.

Cô hết mang thức ăn đến bàn này, thì sang bàn kia dọn đồ thừa xuống... luôn tay. Tuy thế, nhưng trông cô không có vẻ gì mệt nhọc cả.

Gần mười năm lìa làng. Nay trở lại, nhưng tôi không thể ngờ làng xưa thay đổi đến như vậy.

Nhìn xa xa, tôi thấy như có một tấm thảm khổng lồ mềm mại và đang muốn mở rộng ra nữa trên cánh đồng bao la tươi mát.

Những đám mạ non gần tôi và cách tôi vài đám, chúng cùng nhau đùa giỡn và rượt đuổi như những gợn sóng đang chạy tấp vào bờ.

Những bụi dừa nước rậm rạp ở sông "Ngã tư" giờ đã bị nhân nhụi, giờ chỉ còn vài cây như đang cố tranh đấu để vượt lên để tạo lại những buồng dừa mộc mạc, ngon lành.

Những dừa chần trâu cũng khác hẳn. Thằng Tèo độ nào giờ không thấy, mà chỉ thấy những dừa trẻ lạ, nhưng về mặt hiền lành không kém.

Khu làng tôi đã hiện ra. Vẽ mặt: nửa thành, nửa quê, khiến tôi bồi hồi xúc động vì đây là nhờ những người dân quê cực khổ làm lụng để cố tạo thành một cuộc sống sung túc hơn.

Tôi ở lại làng cũ và mãi mãi đến khi chiều bắt đầu lên, mới trở về, mà lòng vẫn còn luyến tiếc...

PHẠM
KẾ THUẬN

(Phước Mỹ)

— Thừa xếp, vì đi bị banh ọ!

NHỚ BẠN

● Ly Hương

KỶ NIỆM NGÀY NHẬP HỌC

Nhớ ngày bỏ ngõ
Bên mẹ nước nở
Tay ôm quyền vờ
Áo quần rực rỡ!

Không chịu vào lớp
Mẹ cho lớp bộp
Tát tay không tộp
Mới chịu vào lớp!

Cô giáo bước vào
Ai nấy đều chào
Cô mặc áo màu
Người xinh làm sao!

Không khi trầm lặng
Nghe thật là nặng
Mong qua hết chặn
Đề về cho nặng.

Thuở ngà ngọc ấy
Ngày xa xưa ấy
Giờ tìm đâu thấy
Dầu chưa xa mấy.

Mạc Thu Trang
Lớp 9 — Les Lauriers — Tân Định

Giờ ra chơi hôm nay không như mọi bữa, Loan ngồi trầm ngâm lật những trang sách coi vớ vẩn. Ngồi coi sách mà tâm hồn Loan nghĩ đầu đầu, nó nghĩ đến những lời nói, cuộc chơi mọi khi với Thùy. Bây giờ đôi bạn nhỏ đã « a xít » với nhau vì những lý do thật trẻ con mà do Loan gây ra cách đây một tuần.

Có tiếng ồn ào ngoài cửa làm Loan chú ý, nó ngàng đầu lên thì thấy bóng Thùy chạy vụt qua bàn Loan với tiếng cười nói. Loan bịu môi lầm bầm.

— « Xí ! Hách nhì ? Cho mầy chơi với bọn con Hạnh đấy, làm tăng hòai, ý học giỏi rồi làm phách, thấy ghét ! ». Tuy nói thế nhưng trong lòng Loan cảm thấy hối hận, cũng tại vì nó mà Thùy đã « nghỉ » chơi nó rồi. Loan thấy tiền tiếc làm sao ấy ! Loan cũng như các bạn trong lớp đều công nhận rằng Thùy đẹp, mà lại dễ thương nữa. Loan chưa có người bạn nào tốt như Thùy cả. Loan thường nhét chiếc răng khèn và cục đất hồ câu của Thùy. Loan thường nói với Thùy như thế vào những lúc chúng sánh đôi đi học. Nhưng bây giờ còn đâu nữa những phút êm đềm của tình bạn. Nghĩ đi nghĩ lại, Loan càng thấy tức cho mình và càng mến Thùy hơn. Bây giờ Thùy đã nhập bọn với con Hạnh, con Cúc rồi. Còn đâu ! Loan muốn xin lỗi Thùy và làm hòa gì nhưng từ ái bắt buộc Loan phải làm ngơ. Loan nghĩ đề sang năm lên Đệ Lục rồi hòa cũng không muộn. Với ý nghĩ ấy, Loan bịt mặt ngơ.

Ba tháng ngồi re trời qua với sự trông ngóng của Loan. Hôm tựu trường Loan dậy thật sớm để đến trường. Vào trường Loan để ý tìm Thùy nhưng

(XEM TIẾP TRANG SAU)

MỘT NGƯỜI MẸ

Ai ăn chè đậu xanh kh... ô... ng ?
Đó là tiếng rao lanh lảnh của bà Năm ở cuối xóm.

Được biết, ông Năm chồng bà, đã chết cách đây hai năm, để lại cho bà ba đứa con thơ khờ dại. Bà phải đi bán, để kiếm tiền nuôi con, sống lây lất qua ngày. Gia đình bà rất nghèo túng, có khi cả mẹ lẫn con đều đói, vì bữa đó trời đổ cơn mưa nên bà không đi bán được ! Cuộc sống của mẹ con bà rất là vất vả, bấp bênh ! Tuy khổ cực như thế mà bà vẫn cam phận chịu đựng suốt mấy năm qua. Nay tóc bà đã điểm sương vì mưa gió, gương mặt bà đã nám đen vì sạm nắng, vàng trán bà đã in sâu những vết nhăn, hai bàn chân bà đã chai cứng vì đã lê gót qua khắp nẻo đường sỏi đá, tay bà đã khô và run vì làm việc quá nhiều.

Một hôm, bà gánh gánh chè vừa qua một vài con đường thì nền trời đang sáng trong, bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen từ bốn phương kéo tới phủ kín khắp bầu trời, gió đã bắt đầu thổi

NHỚ BẠN...

không thấy : Chắc hôm nay Thùy nghĩ — Loạn lắm bầm. Lúc vào học Loạn hỏi thăm các bạn thì than ôi, Thùy đã dọn nhà lên Saigon rồi. Lúc ấy Loạn như người mất hồn. Miệng cười nói mà trong lòng buồn vô hạn, như vậy là Loạn đã mất một người bạn thân rồi.

Thùy ơi ! Bây giờ Thùy ở đâu ? Có lẽ Thùy đang vui đùa cùng bạn mới nhỉ ? Thùy có biết giờ này có một kẻ đang nhớ thương Thùy không ? — Loạn đó, Loạn sẽ nhớ Thùy mãi mãi và mong có ngày sẽ gặp lại Thùy để Loạn xin lỗi Thùy nhé !...

mạnh, bà thầm than trong lòng : « Thôi rồi ! Sẽ có một cơn mưa, bà hối hả quay về, nhưng không còn kịp nữa, giọt mưa bắt đầu rơi xuống rồi từ từ nặng hột. Bà vội vã gánh nồi chè vào hiên phố gần đó để đựng mưa.

Về tới nhà, bà vừa đặt gánh xuống thì trời đã nhá nhem tối, vừa lúc đó Hải (con trai lớn của bà) trông thấy bà về vội chạy ra mừng rỡ :

— A ! Má về ! Má về rồi tụi bay ơi !

Các em Hải chạy ra, đưa thì hồi han nầy nọ, đưa thì ôm bà mà hôn.

Bà hỏi :

— Các con ăn cơm chưa ?

— Dạ chưa, chúng con đợi má về rồi ăn luôn.

Bà ra sau bếp dọn cơm lên, chúng nó ngồi sẵn vào bàn từ hồi nào.

Hải nói :

— Má không ăn à ?

Bà vội trả lời :

— Má ăn rồi, các con ăn đi !

Không chần chờ gì nữa, Hải và các em ăn hết sạch nồi cơm chỉ còn cơm cháy.

Nửa khuya, đang yên giấc, chợt nghe có tiếng động ở dưới bếp, Hải vội ngồi dậy và đi lần xuống để rình xem việc gì thì nó bắt gặp má nó đang ăn những miếng cơm còn lại hồi chiều với muối tiêu, Hải chạy lại ôm má nó mà khóc nức nở và bệu bạo :

— Sao má nói dối với tụi con ?

Bà Năm trả lời trong tiếng nấc nghẹn ngào :

— Tại vì má muốn cho tụi con ăn no đó mà !

Rồi hai mẹ con ôm nhau khóc tức tưởi. Ngoài trời, sương khuya đã bắt đầu rơi !

THỎ NGỌC

Đệ Thất, Bắc Ái — Chợ-Lớn

CHỊ EM MÌNH

☆ Em Nhật Thiên Dung, Sa Đéc.

Tên em đã được ghi vào danh sách TVĐ, chắc em gái chị hết sợ chị « bỏ quên » rồi chứ? Em cũng có một người chị đã mất tên Thu.Mai à? Ừa, nhận em làm em gái cưng của chị đó nhưng chị nói cho mà biết, chị dứ lắm ấy, không ngoan thì biết tay chị. Sao không thấy em gửi bài vở gì cho TVĐ hết vậy? Thương,

● Em Ba Trọn, Kontum.

Ồi chào! Bỏ hết tên rồi sao mà cô em gái xứ Thượng của chị lại lấy bút hiệu nghe « ba-trọn » quá vậy? Chị có cảm tưởng em là dân húi-cua đấy. Mai ẹ. Em đã khỏi được chứng bệnh ấy là may lắm đó. Nhưng em phải ráng uống thuốc thêm cho hết hẳn nhé. Mấy chuyện vui cười của em đã đăng rồi vui không? Có sáng tác gửi tiếp cho chị, nhớ kể chuyện Cao Nguyên cho chị nghe với nha. Thương,

★ Em Trùng Dương, Nha Trang

Tội nghiệp em trai của chị chú, ngồi viết thư cho chị dưới căn nhà nóng đến 36° thì đủ biết em thương chị tới mức nào. Tên em có trong bản danh sách rồi, em thấy chưa? Ừ, chị dành đặc biệt cho em trai cưng của chị đó, nhưng chỉ 5 trang thôi đấy nhé. Mong thư và bài của em. Mến,

✧ Em Trí Huế, Mỹ Tho.

Em bảo muốn vào TVĐ mà chẳng thèm gửi phiếu, ảnh gì cả. Đùa chị đấy hả Huế? Em không phải là người thứ mấy trăm viết thư cho chị đâu, mấy chục thôi, hết buồn rồi chứ? Mong thư em. Thân,

✧ Nhật-Lệ-Giang, TVĐ Hoa-Trúc-Giang, Kiến-Hòa.

Thành thật cảm ơn những cảm tình nồng hậu của TVĐ H.T.G đã dành cho T.B. Vàng, chủ trương của HTG rất thích hợp với đường lối của T.B, vậy HTG có thể gửi bài vở về hợp tác cùng trang Văn nghệ TVĐ T.B. Mong,

✧ Em Thu-Thảo, Quảng Ngãi.

Có nhiều em cũng đề nghị với chị mở thêm mục đó, nhưng chưa thể được em ẹ. Chị cần phải nghiên cứu lại đã T.B một tháng ra 4 kỳ, vào ngày Thứ Bảy. Được, em có thể vừa viết truyện vừa làm thơ, nếu em thích. Tên em chị đã ghi vào TVĐ rồi. Nghỉ hè, nhớ viết thư thường cho chị nghe. Thương,

★ Em Kim-Phương-Hận, Long Khánh.

Em đòi vào TVĐ mà em không gửi ảnh thì làm sao chị làm thế được hử Hận? Hình như em trai của chị là trưởng nhóm G-Đ, phải không? Mong thư em. Thân

THAY ĐỔI GIÁ BÁO

Vì giấy báo bị hạn chế, không đủ in cho Thành Bóm, nên chúng tôi buộc lòng phải dùng thêm loại giấy trắng, giá cao gấp hai. Vậy từ nay Thành Bóm in trên giấy báo thường sẽ giữ nguyên giá cũ: 15đ.
In trên giấy trắng blanc-fin giá: 18đ.

Chú ý :

- Viết trên một mặt giấy và viết thật rõ ràng.
- Dù ký bằng bút hiệu, cũng phải ghi rõ tên thật, (lớp, trường), và địa chỉ, để Tòa soạn gửi báo biểu nếu bài được đăng.
- Bài viết về Thăng Bờm, đừng gửi báo khác. Bài đã gửi báo khác, đừng gửi về Thăng Bờm.
- Bài, và hình vẽ, ô chữ, tranh đồ vui, v.v... đăng trên Thăng Bờm không có nhuận bút, nhưng có 2 số báo biểu mỗi bài được chọn đăng.
- Bài của đoàn viên Thi Văn Đoàn Thăng Bờm được chọn đăng ưu tiên.
- Để tiện việc sắp xếp, khỏi bị lẫn lộn hoặc chậm trễ, riêng các bài về Thi Văn Đoàn, phiếu gia nhập, ảnh, gửi đề : PHAN THỊ THU MAI – Các bài vui, đồ, giải đáp, thắc mắc, v.v... đề : DIỆU HUYỀN. Tất cả bài vở và thư từ nói chung về Tòa soạn, gửi : BÁC NGUYỄN VỸ.

Các em đọc *Thăng Bờm* Người lớn đọc **PHỔ THÔNG**

